

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

כדף היומי

גיטין דף ל' למסקנא

דף ל' ע"א

א. האומר אם לא באתי עד שלשים יום הרי זה גט, והפסיקו נהר ולא יכול לחזור, אין זה חשוב שהגיע והגט כשר. (שאינ טענת אונס בגיטין, או משום שאונס המצוי צריך להתנות עליו).

ב. הנותן גט בתנאי שלא יפייסה עד שלשים יום, ופייסה ולא נתפייסה, לסובר אין אונס בגיטין, לא חשוב פיוס, שהיה צריך לפייסה בשלשה קבים של דינרים. ולסובר יש אונס, חשוב פיוס ואינו גט.

ג. המלוה מעות את הכהן, כדי שיפריש המלוה עבורו תרומה וימכרנו, ויעכב את הדמים לעצמו בפרעון החוב, וכן המלוה ללוי כדי לעכב מעשר ראשון לעצמו (שהוא מותר לזרים, לאחר שיפריש ממנו תרומת מעשר), וכן המלוה לעני לעכב מעשר עני לעצמו, מפריש עליהן בחזקת שהן קיימין, ואינו חושש שמת הכהן או הלוי, או שהעשיר העני. ובאופן שהכהן קונה את התרומה בלא קנין, כגון הוא ממכריו ואינו נותן לאחר (ונתיאשו שאר כהנים ולווים ועניים ממתנותיו), או שזיכה להם על ידי אחרים. ולרבי יוסי אין צריך לזכות, שעשו חכמים את שאינו זוכה כזוכה.

ד. מת הכהן או הלוי או העני, אם לא הלווה בבית דין, צריך ליטול רשות מן היורשים אם רוצים שיתקבל חובו, שלא מוטל עליהם לפרוע חוב אביהם. ואם הלווה בפני בית דין, אין צריך ליטול רשות, שהטילו חכמים בכח בית דין את חוב זה על כל כהונה והלויה, ותקנתם הוא שימצאו מעות להלוואה. ומעכב את המעשרות לעצמו בשביל הקרוב להם בלויה. וכן אם מת העני, ויורשיו עשירים, מפריש בחזקת עניי ישראל. ואם אין בעיר אלא עני כותני, לסובר גרי אמת הם מפריש עליהם, ולסובר גרי אריות הם מפריש בשביל עניי ישראל בכל מקום שהם ומעכב בשביל חובו. ואם העשיר עני אינו מפריש עבור החוב, וזכה העני במה שבידו, שהרי הלווה על מנת שלא ליפרע. ולא תקנו חכמים בעשירות, לפי שאינה מצויה כמיתה.

ה. אם בשעת הפרשה הוזלו החטים ממה שהיו בשעת הלוואה, יקבלם כשער הזול, אע"פ שלא פסק עמו בפירוש. ואין בו משום רבית, אע"פ שלא יצא השער, שהרי אם אין לו אין כהן צריך להחזיר לו. ואין שביעית משמטתו, שאין יכול לתובעו ואין בו משום 'לא יגוש'. רצה בעל הבית לחזור, אינו חוזר, שכספו ביד כהן הוא. אבל כהן יכול לחזור, שלא משך ממנו בעל הבית. נתייאשו הבעלים, כגון שהלווה כדי שיעור תרומות שנה זו ועל מנת לקבלם בשנה זו, ונשתדפו שדותיו ונתייאש מן ההלוואה, ואחר כך חזרו ונתקנו, אין מפריש עליהם, אע"פ שכבר עלו בקנה בשעת הייאוש.

דף ל' ע"ב

א. אם יאמר לך אדם: חברך מת, תאשר. חברך נתעשר, לא תאשר.
ב. הלוה לכהן מחוץ לבית דין כדי להפריש מחלקו ומת, והניח ליורשים קרקע, מפריש ברשות היורשים. אבל אם לא הניח קרקע אלא כספים, לא. ואם הניח מלא מחט או מלא קרדום, גובה כמה שהניח. ויש אומרים שגובה כל החוב, כי יכול לטרוף ולחזור ולטרוף.

ג. ישראל שקנה מלוי מעשר, אין חוששין שעשאו תרומת מעשר על מקום אחר, שאינו חשוד לרשע שנוטל דמים ונותן לו תרומת מעשר.

ד. ישראל שאמר לבן לוי מעשר או כור מעשר לאביך בידי הילך דמיו ותמכרהו לי, אין חוששין שעשאו אביו תרומת מעשר על מקום אחר, שלא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף.

ה. בן ישראל שאמר ללוי, כך אמר לי אבא: מעשר לך בידי או לאביך בידי, חוששין שעדיין לא הפריש ממנו תרומת מעשר, אע"פ שחזקה על חבר שאינו נפטר מן העולם עד שיתקן כל פירות טבלים שבידו, כיון שלא הזכיר בצואתו סכום מדה, חוששין שלא היה יודע כמה הוא ולא היה יכול להפריש. אבל אם אמר: כור מעשר לך בידי או כור מעשר לאביך בידי, אין חוששין לתרומת מעשר שבו, שוודאי הפריש ממנו לשיטת אבא אלעזר בן גמלא שיש רשות לבעל הבית לתרום תרומת מעשר.

לומד יקר! אם לדעתך יש טעות בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת לשיפור התקציר, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר לכתובת: 7600235@gmail.com. בכדי שנוכל לתקן את הצריך תיקון. יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". התקציר מיועד לשימוש אישי בלבד! אין להעביר או להפיץ או לעשות בו כל שימוש אחר ללא רשות מפורשת בכתב מהמערכת!

להצטרפות לרשימת התפוצה:

7600234@gmail.com